

Bedřich Stádník

Bedřich Stádník se narodil 18. srpna 1953 ve Slaném do rodiny Ludmily a Bedřicha Stádníkových.

Maminka Ludmila byla vdaná po druhé. Prvním manžel se jmenoval Jaroslav Dort, který po válce spáchal sebevraždu. Její snachu Annu Dortovou za války zavřeli do věznice v Berlíně a po válce se stala poslankyní v parlamentu. Když paní Ludmila ovdověla, našla si nového manžela a tím byl právě pan Bedřich Stádník.

Pan Bedřich vyrůstal se dvěma staršími nevlastními sourozenci. O 12 let starší bratr Jaroslav vystudoval leteckou školu v Popradu. O deset let starší sestra Jaroslava, které dodnes říká Jarunka, mu byla vždy oporou. Do rodiny Stádníků se narodil další sourozenec Zdeněk. Ovšem krátce poté zemřel jejich tatínek, tehdy bylo pamětníkovi 4 roky.

Otec pracoval jako státní zaměstnanec na dráze a často se kvůli práci museli stěhovat. Nejdříve rodina bydlela v drážním domku v Kovářech. Poté se přestěhovali do domku v Noutonicích, který byl na samotě a patřil k tamní cihelně. Okolo všude byly louky, kde si často pan Bedřich hrával a trhal mamince kytičky. Poté se rodina přestěhovala do Olovnice a následně do Kralup.

Do školy na první stupeň chodil v Zeměchách a následně navštěvoval školu v Kralupech v budově dnešního gymnázia. V srpnu 1968 bylo Bedřichovi patnáct let. Osudný 21. srpen si pamatuje velmi živě – pláč maminky u rozhlasu i dunění tanků projíždějících Kralupy. Se svou mladistvou odvahou tehdy vyjadřoval nesouhlas s okupačním kreslením satirických plakátů nebo otáčením dopravních značek, aby okupanty zmátl.

Po základní škole vystudoval obor mechanik měření a regulace a studium zakončil maturitou v Kladně. Své vzdělání se později pokusil rozšířit na strojírenské fakultě v Plzni, kde absolvoval tři semestry. Po škole začal pracovat na Kaučuku jako mechanik měření a regulace. Poté nastoupil na vojenský výcvik v Třinci (jako radista). Po návratu z vojny se vrátil na svoji původní pracovní pozici. Po čase odešel do výpočetního střediska jako směnový operátor. Když se začal stavět v bývalé pískovně na Uhách velkokapacitní sklad ropy, přihlásil se do výběrového řízení na místo operátora velínu, kam byl přijat. A tak se stal jedním z kmenových zaměstnanců MERO. Během let se vypracoval na technologa specialistu, kdy měl na starosti ropovodní potrubí od slovenských hranic až po Litvínov.

Se svojí ženou Janou, která bydlela na Mělníku, se seznámil v Kralupech a hned si padli do oka. Vozíval jí na své motorce, kterou si v 17 letech pořídil za ušetřené peníze (ze sběru, chmelové brigády). Spolu mají 3 děti (Petr, Zuzana, Jana). Často s rodinou jezdili do přírody, na vodu a pro své děti se snažili vždy vymyslet nějaké dobrodružství. Radost jim dnes dělá 7 vnoučat. Na celou svoji rodinu je velmi pyšný.

Pan Bedřich je mužem mnoha zájmů. Mezi jeho záliby patří fotografování. Začal fotit industriál a i když si odpřisáhl, že nikdy nebude fotit přírodu, tak se stejně neubráníl. Po svém tatínkovi, zřejmě zdědil vztah k umění, proto i malování patří mezi jeho záliby. Zabývá se genealogií. Celý život jezdil na kole, dokonce se pravidelně zúčastňoval amatérských cyklistických závodů v okrese a často vyjížděl i do Alp na dlouhé maratony a ujet takových 200 km mu nedělalo problém. S cyklistikou musel nedobrovolně skoncovat kvůli vážným zdravotním problémům.

Za nejtěšnější okamžik svého života považuje narození prvního syna. Kdyby mohl v minulosti něco změnit, přál by si, aby jeho otec mohl žít déle.

Co by pan Bedřich Stádník vzkázal budoucím generacím? „Aby to přinejhorším zůstalo jako je dnes, samozřejmě se to vylepšovalo a hlavně, aby se vše nezhoršovalo.“